

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sfk/27/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200364
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Fečík
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:5022200364.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v kasačnom senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Fečíka (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): NEMCO s.r.o., so sídlom Sasinkova 1481/21, 908 01 Kúty, IČO: 47 367 733, právne zastúpený advokátskou kanceláriou: TAX LAW, s. r. o., so sídlom Radlinského 2920/23A, 901 01 Malacky, IČO: 53 160 657, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, v konaní o všeobecnej správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100599723/2022 zo dňa 25.3.2022, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. ZA-30S/164/2022 zo dňa 27.3.2024, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a.

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

I. Konanie pred orgánmi finančnej správy

1. Daňový úrad Žilina, pobočka Martin (ďalej ako „správca dane“) vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty (ďalej ako „daň“ alebo „DPH“) za zdaňovacie obdobie marec až máj 2018, júl a október 2018, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 101151952/2021 zo dňa 6.7.2021 (ďalej ako „protokol“). Na základe výsledkov uvedených v protokole správca dane vydal rozhodnutie o vyrubení rozdielu dane č. 102356625/2021 zo dňa 23.11.2021 (ďalej ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyrubil rozdiel dane v sume 2.000,00 eur na DPH za zdaňovacie obdobie október 2018. Správca dane nemal dokazovaním preukázané, že došlo k reálnemu dodaniu služby propagácie a reklamy reklamného partnera NEMCO, s.r.o. dodávateľom Consult Partner, s.r.o. (ďalej aj ako „deklarovaný dodávateľ“), tak ako deklarovala predložená faktúra a že deklarovanému dodávateľovi vznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“), čo malo za následok, že žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane z uvedenej faktúry.

2. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 100599723/2022 zo dňa 25.3.2022 (ďalej ako „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie správcu dane potvrdil.

3. Prvostupňové rozhodnutie, ako aj rozhodnutie žalovaného sú odôvodnené obdobne. Správca dane v zdaňovacom období október 2018 žalobcovi neuznal odpočítanie DPH v sume 2.000,00 eur z faktúry, ktorej predmetom bolo poskytnutie reklamných služieb na podujatí BUSINESS GOLF TOUR 2018. Správca dane pri preverovaní splnenia podmienok pre uplatnenie odpočítania dane vypočul konateľa žalobcu, pána Michala Nemčoviča, ktorý uviedol, že hlavnou činnosťou žalobcu bola sprostredkovateľská činnosť v oblasti služieb, konkrétne poradenstvo v príprave náterových hmôt v

automobilovom priemysle. Ďalej uviedol, že žalobca mal uzatvorenú zmluvu s nemeckou spoločnosťou, pobočkou spoločnosti Axalta Coating Systems, ktorá dodáva farby pre automobilový priemysel.

4. Správca dane ďalej opísal zabezpečenie predmetných reklamných služieb. Žalobca uzatvoril s deklarovateľom zmluvu o poskytovaní reklamných služieb, ktorej predmetom boli komplexné marketingové a reklamné služby smerujúce k prezentácii a propagácii žalobcu. Deklarovaný dodávateľ mal propagovať logo, obchodné meno prípadne iné označenie žalobcu, ako reklamného partnera podujatia a zabezpečiť podpornú mediálnu kampaň v televízii, rozhlase a v printových médiách. Podujatím sa rozumie kultúrno-športové podujatie „BUSINESS GOLF TOUR 2018“ (ďalej aj ako „podujatie“). Dodanie reklamných služieb deklarovala faktúra vystavená deklarovateľom, kde bola cena za komplexné zabezpečenie reklamných služieb dohodnutá na 10.000,00 eur bez DPH.

5. Pri dokazovaní bola správcovi dane predložená hodnotiacia správa „BUSINESS GOLF TOUR 2018“, ktorá obsahovala súbor fotografických snímok preukazujúcich propagujúcu podujatia a z ktorej vyplývalo, že na plagátoch, LED obrazovkách, v časopisoch a reklamnom spote bolo medzi reklamnými partnermi podujatia zverejnené logo žalobcu. Správca dane uzatvoril, že ani jedna snímka nepreukázala, že činnosť žalobcu resp. jeho produkty / služby boli v súvislosti s podujatím propagované tak, aby sa o nich mohla dozvedieť verejnosť. Správca dane konštatoval, že zverejnenie loga neznamena, že boli reklamnému partnerovi poskytnuté reklamné služby, je to len potvrdením, že sa podieľal na reklame podujatia, a teda nebola splnená podmienka vyplývajúca z § 49 ods. 2 zákona o DPH.

6. Správca dane za účelom preverenia splnenia podmienok pre uplatnenia práva na odpočítanie dane zistil, že deklarovateľ nepotvrdil uskutočnenie zdaniateľných plnení ani vierohodnosť spornej faktúry v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) zákona o DPH. V hodnotiacej správe, ktorá je jediným dôkazom o poskytnutých reklamných službách, boli tabuľky deklarujúce odovšielanie reklamných spotov propagujúcich podujatie v televíziách Markíza a TA3, pričom zadávateľom bola spoločnosť JK Media, s.r.o., nie deklarovateľ. V dokumentácii sa nenachádzala žiadna zmienka o deklarovateľovi a vo fotodokumentácii k hodnotiacej správe bolo v spodnej časti zobrazené logo B&D Agency s odkazom na webovú stránku B.

7. Deklarovaný dodávateľ je nespolupracujúcou spoločnosťou, ktorá nereagovala na výzvy správcu dane. Z vyjadrení bývalého konateľa vyplývalo, že reklamné a marketingové služby pre deklarovateľu poskytla spoločnosť Tener s.r.o., ktorá je taktiež nespolupracujúcou spoločnosťou. Uvedené spoločnosti sú nespolupracujúce, nereagovali na výzvy správcu dane, a teda ani neposkytli správcovi dane žiadne doklady ani informácie k podujatiu. Na základe uvedeného vznikli dôvodné pochybnosti o dodaní služieb prostredníctvom deklarovateľu.

8. Správca dane spochybnil vzťah medzi deklarovateľom, ktorý nevykonával žiadnu ekonomickú činnosť, nebol reklamnou agentúrou a rovnako ani nepropagoval svoju činnosť na internete. Z uvedeného ďalej konštatoval, že realizovanie propagácie svojho loga v značnej sume, prostredníctvom neznámeho dodávateľa, ktorý ani nie je reklamnou agentúrou, ktorého obchodné meno nebolo uvedené na hodnotiacej správe ani žiadnom plagáte a ktorý vo finančnom výkaze za rok 2018 vykázal len obežný majetok bolo neopatrné a neobozretné.

9. Žalovaný mal za preukázané, že fakturovaná služba neslúžila žalovanému na uskutočňovanie jeho zdaniateľných plnení v zmysle § 49 ods. 2 zákona o DPH, pričom bolo preukázateľne spochybnené dodanie služieb deklarovateľom.

II. Konanie pred správny súdom

10. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného všeobecnú správnu žalobu (ďalej len „žaloba“), požadujúc zrušenie rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci správcovi dane na ďalšie konanie.

11. Žalobca namietal, že spoločný systém zabezpečuje úplnú daňovú neutralitu všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na ich ciele a výsledky, ak tieto činnosti podliehajú DPH. Žalovaný a správca dane podľa názoru žalobcu mali za cieľ žalobcu zbaviť práva na odpočet, čím túto zásadu porušili. Žalobca dopĺňa, že právo na odpočet je neoddeliteľnou súčasťou spoločného systému DPH, ktoré nemôže byť obmedzené.

12. V daňovom konaní je dôkazné bremeno rozložené medzi daňovníka a správcu dane, pričom daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: tvrdiť a svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe realizujú podaním riadne vyplneného daňového priznania a predložením písomných dokladov. Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči platiteľovi dane, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Žalobca svoju dôkaznú povinnosť naplnil tým, že predložil zmluvu o poskytovaní reklamných služieb, faktúru a hodnotiacu správu z reklamnej kampane. Žalobca odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011, kde poukazuje, že pri preukázaní existencie materiálneho plnenia, vyčerpá vlastné dôkazné bremeno.

13. Žalovaný a správca dane taktiež porušili práva žalobcu tým, že napriek jeho žiadosti nevykonali ďalšie dokazovanie prostredníctvom výsluchov konateľov dodávateľov a subdodávateľov. Vyjadrenia predmetných konateľov len prevzali z iných konaní. Na jednej strane žalovaný tvrdí, že v predmetných veciach išlo o skutočnosti netýkajúce sa priamo žalobcu, na druhej strane sa daňové orgány opierajú najmä o predmetné prevzaté vyjadrenia. Žalovaný svojim konaním odsúhlasil správcovi dane konanie, kde žalobca nemal právo participovať a klásť svedkom otázku, čo predstavuje porušenie § 45 daňového poriadku. Žalobca nespochybnil, že správca dane môže použiť všetko, čo môže prispieť k objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane, avšak len za predpokladu, že budú zachované práva daňového subjektu.

14. S odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-154/20 žalobca namietal, že právo na odpočítanie dane nepodlieha predloženiu dôkazu o tom, že zdaniteľná osoba nadobudla zdaniteľné plnenie od dodávateľa uvedeného na faktúre. Preto ak žalovaný a správca dane požadujú, aby žalobca preukázal, že sporné plnenia dodal deklarovaný dodávateľ, konajú v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Žalobca namieta, že správca dane žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil, že by uvedené služby neboli poskytnuté.

15. Žalobca ďalej namietal procesné vady. Správca dane a žalovaný postupovali v rozpore s vyhláškou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 410/2015 Z. z. o podrobnostiach výkonu správy registratúry orgánov verejnej moci a o tvorbe spisu, s § 23 ods. 2 a § 33 daňového poriadku, keď daňovej kontrole nebolo pridelené číslo konania. Podľa § 47 písm. b) daňového poriadku musí protokol z daňovej kontroly obsahovať číslo konania. Protokol neobsahuje číslo konania, obsahuje len unikátne číslo vygenerované a nachádzajúce sa len na tomto dokumente. Rovnako na prvostupňovom rozhodnutí chýba uvedenie čísla a dátumu rozhodnutia v zmysle § 63 ods. 2 písm. b) daňového poriadku, obsahuje len unikátne vygenerované číslo. Žalobca zastáva názor, že ak čísla uvedené v záhlaví jednotlivých dokumentov spisu nie sú označením spisu, znamená to, že správca dane netvorí z daňovej kontroly žurnalizovaný spis, jednotlivé dokumenty vydané správcom dane nie sú žiadnym spôsobom označené a evidované pod jednotným číslom konania. Správca dane ani žalovaný nemohli na základe neexistujúceho spisu dospieť k žiadnemu záveru. Skutočný spis nikdy nebol a rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre absenciu spisu.

16. Žalobca tiež podal podnet na vylúčenie zamestnancov správcu dane podľa § 60 ods. 1 a ods. 2 daňového poriadku. Správca dane dňa 20.5.2021 rozhodol o nevyhlúčení Z.. J. H., a tá následne dňa 21.5.2021 rozhodla o nevyhlúčení Z.. X. J. a Z.. J. S.. V rozhodnutí o nevyhlúčení zo dňa 20.5.2021 správca dane neposúdil námietku zaujatosti podľa § 60 ods. 2 daňového poriadku, iba podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku. Z.. J. H. sa pritom dňa 23.4.2021 zúčastnila úkonu ako zamestnanec iného stupňa, čím naplnila podmienky vyplývajúce z § 60 ods. 2 daňového poriadku na vylúčenie z konania v daňovej kontrole. Na základe uvedeného sú rozhodnutia o nevyhlúčení zamestnanca zo dňa 21.5.2021 podľa § 64 a nasl. daňového poriadku nulitné a nemožno na ne prihliadať. Úkony vykonané predmetnými zamestnankyňami správcu dane sú preto v celosti nezákonné.

17. Žalobca poukazuje, že výkon daňovej kontroly je priamo v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-610/19, ak sú pochybnosti postavené len na pochybnostiach týkajúcich sa subdodávateľov a dodávateľov žalobcu. Zamietnutie by bolo možné len vtedy, ak by bolo dostatočným spôsobom preukázané, že sa zdaniteľná osoba aktívne podieľala na daňovom podvode alebo vedela, či mala vedieť, že uvedené transakcie sú súčasťou daňového podvodu. Správca dane ani žalovaný nepreukázali účasť ani vedomosť o daňovom podvode, preto nemohli rozhodnúť tak, ako rozhodli.

18. Žalobca uviedol, že akcia BUSINESS GOLF TOUR 2018 sa reálne uskutočnila, kampaň bola zrealizovaná a žalobca zaplatil faktúru za reklamné služby na účet dodávateľa, ktorú má riadne zaúčtovanú, pričom tieto skutočnosti priznáva aj samotný správca dane. Žalobca vystupoval na podujatí ako reklamný partner, hlavnou reklamnou informáciou bolo logo spoločnosti, ktoré obsahuje kmeň obchodného mena žalobcu s doplnením textu TECHNICAL SUPPORT, ktorý bližšie špecifikuje daňový subjekt a jeho činnosť. Pri viac ako desiatich reklamných partneroch nie je dispozične možné, aby na reklamných billboardoch, baneroch a v reklamných spotoch bola uvedená informácia o predmete podnikania všetkých inzerentov. Potenciálny zákazník, resp. obchodný spoločník môže kontaktné údaje o spoločnosti a bližšie informácie o predmete podnikania zistiť cez obchodný register, či portál finstat.sk.

19. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom č. k. ZA-30S/164/2022 zo dňa 27.3.2024 (ďalej ako „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej ako „SSP“) žalobu ako nedôvodnú zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

20. Správny súd zdôraznil, že v predmetnej veci správca dane a žalovaný uvádzajú viacero dôvodov, pre ktoré nepriznali žalobcovi právo na odpočítanie DPH, avšak nejedná sa o „zmiešavanie“ dôvodov na nepriznanie odpočítania dane, pre nesplnenie hmotnoprávných podmienok a pre možnú účasť na

podvodnom konaní, nakoľko všetky dôvody smerujú ku kumulatívne nespĺneniu hmotnoprávných podmienok pre uznanie práva na odpočítanie DPH. Keďže žalobca v správnej žalobe nenamieta nepreskúmateľnosť rozhodnutí orgánov finančnej správy v tomto smere, správny súd viazaný správnou žalobou, na túto skutočnosť neprihliadal.

21. Správny súd uviedol, že správca dane konštatoval, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu skutočného dodávateľa deklarovaných služieb a že na podujatí neboli propagované výrobky a služby dodávané žalobcom. Spochybnil teda aj podmienku, či poskytnutá reklamná služba propagovala hospodársku činnosť žalobcu. Správny súd poukázal na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-344/20 Amper Metal Kft. Orgány finančnej správy pritom uzavreli, že na podujatí bolo propagované len logo žalobcu, nie jeho hospodárska činnosť, z čoho podľa nich vyplynulo, že nebola splnená podmienka vyplývajúca z § 49 ods. 2 zákona o DPH, keďže žalobca sporné plnenie (službu) nepoužil v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Dôvod neuznania práva na odpočet DPH, nespočíval len v spochybnení deklarovaného dodávateľa, ale aj na nepreukázaní účelu služby v rámci ekonomickej činnosti. Túto skutočnosť žalobca v podanej správnej žalobe nenamieta.

22. Pokiaľ žalobca namieta, že uniesol svoje dôkazné bremeno, správny súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že správca dane žalobcovi oznámil svoje pochybnosti a vyzval ho na predloženie dôkazov, že bol propagovaný nielen ako reklamný partner podujatia, ale takou formou, že sa verejnosť mohla dozvedieť o jeho činnosti. Žalobca na túto výzvu reagoval len tým, že poskytne vyjadrenie vo forme výsluchu konateľov žalobcu. Žalobca vznesené dôvodné pochybnosti nevyvrátil a neoznačil ani relevantné dôkazy v tomto smere.

23. Správny súd vyhodnotil námietku týkajúcu sa nesprávneho vedenia dokazovania ako nedôvodnú. Správca dane postupoval v predmetnej veci v súlade s § 24 ods. 2 a 4 daňového poriadku, žalobca nepodal správcovi dane konkrétny návrh na výsluch svedkov, len všeobecne uviedol, že poskytne vyjadrenie vo forme výsluchu konateľa daňového subjektu, ktorý pred správcom dane už opakovane vypovedal. Rovnako všeobecný bol aj návrh žalobcu na vypočutie svedkov konateľov dodávateľov a subdodávateľov, žalobca najmä nekonkretizoval, o ktoré osoby, s akými adresami a k čomu by mali vypovedať. Správca dane preto postupoval v súlade s § 24 ods. 6 daňového poriadku, podľa ktorého nie je povinný vykonať všetky žalobcom navrhnuté dôkazy, ak takéto nevykonanie odôvodní, čo správca dane urobil a túto skutočnosť žalobca nerozporuje.

24. Čo sa týka procesných námietok, správny súd uviedol, že protokol je dostatočne jasne identifikovaný, má všetky zákonom požadované náležitosti, hoci nie je doslovne označený pod číslom konania ako takým, keďže správca dane nevedie daňovú kontrolu pod jednotným číslom, ale identifikátorom vygenerovaným pre konkrétny daňový subjekt a jemu vykonávanú daňovú kontrolu. Obdobne argumentoval správny súd aj vo vzťahu k označeniu rozhodnutí správcu dane a žalovaného. Podľa názoru správneho súdu je zrejmé, z akej daňovej kontroly bol protokol vyhotovený, akého subjektu a zdaňovacích období sa týka, aké je jeho identifikačné číslo, že je datovaný a podpísaný. Nevedenie žurnalizovaného spisu nemal správny súd za preukázané, keďže žalovaný na základe výzvy správneho súdu predložil administratívny spis. Formálne nedostatky administratívneho spisu, pokiaľ netvorí prekážku súdneho prieskumu, a nie je relevantným spôsobom spochybnená úplnosť spisu, nezakladajú zásadnú vadu konania odôvodňujúcu zrušenie vydaných rozhodnutí (rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SŽk/27/2020 zo dňa 16.12.2021, body 53 a 54, a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽfk/8/2019 zo dňa 26.2.2020, bod 98).

25. Pokiaľ žalobca poukazoval na nulitu rozhodnutí súvisiacich s nevyhlásením zamestnankýň správcu dane, v ustanovení § 64 ods. 2 daňového poriadku sú uvedené konkrétne rozhodnutia, ktoré sa považujú za nulité a z akých dôvodov, pričom argumentácia žalobcu týmito ustanoveniam nezodpovedá. Okrem citácie § 60 ods. 1 a ods. 2 daňového poriadku žalobca nekonkretizoval, prečo mala byť Z.. J. H. vylúčená z daňovej kontroly, keďže nebolo preukázané, že sa v tej istej veci zúčastnila daňového konania ako zamestnanec orgánu iného stupňa. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že Z.. D. J. rozhodla o nevyhlásení Z.. J. H. z daňového konania u žalobcu. Správny súd tak nemal za preukázané, že by Z.. J. H. rozhodla o svojom vlastnom nevyhlásení. Keďže Z.. J. H.Á. nebola vylúčená, mohla následne rozhodnúť o nevyhlásení zamestnankýň Z.. X. J. G. Z.. J. S.. Rovnako nebolo preukázané, že by sa Z.. J. H. zúčastnila úkonu v rámci daňovej kontroly ako zamestnanec orgánu iného stupňa tak, ako to predpokladá § 60 ods. 2 daňového poriadku.

26. Správny súd záverom dodal, že za rozhodujúce považoval spochybnenie tretej hmotnoprávnej podmienky a to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by reklamné služby priamo a bezprostredne súviseli s transakciou žalobcu na výstupe, ktorá by zakladala právo na odpočítanie DPH. Hmotnoprávne podmienky pre priznanie práva na odpočet DPH musia byť splnené kumulatívne, preto spochybnenie čo i len jednej z nich odôvodňuje nepriznanie práva na odpočítanie dane. Žalobca namieta

len správnosť záverov napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi, pričom závery daňových orgánov vo vzťahu k nesplneniu tretej hmotnoprávnej podmienky nerozporoval. Preto závery prvostupňového rozhodnutia i rozhodnutia žalovaného podľa správneho súdu obstoja.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu

27. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Sťažnostným návrhom sa sťažovateľ domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím a protokolom a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

28. Sťažovateľ namieta nesprávny procesný postup, ktorý odôvodňuje neexistenciou administratívneho spisu a evidencie konania pod číslom konania. Sťažovateľ už v správnej žalobe poukázal na porušenie ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, z čoho vyplynul návrh na vykonanie dôkazu, a to administratívneho spisu, z dôvodu manipulácie s predmetným spisom zo strany žalovaného. Správny súd tento dôkaz nevykonal a ani sa s týmto návrhom nevysporiadal. Dôkazom neexistencie administratívneho spisu je podľa sťažovateľa aj to, že žiaden dokument, ktorý správca dane prezentuje ako dokument zo spisu, neobsahuje spisovú značku ani číslo konania. Takéto číslo konania neobsahuje protokol, prvostupňové rozhodnutie ani rozhodnutie žalovaného. Sťažovateľ dopĺňa, keďže spis nebol v čase rozhodovania správneho orgánu riadne žurnalizovaný, nie je preskúmateľný, a teda absentuje základný predpoklad na rozhodovanie, a to je vychádzať zo zákonných dôkazov. Správny súd mal preto postupovať podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP.

29. Sťažovateľ opätovne a rovnako ako v podanej správnej žalobe namieta nesprávne vybavenie jeho námietok zaujatosti proti zamestnancom správcu dane (bližšie bod 16 tohto rozsudku).

30. Sťažovateľ ďalej namieta nesprávne právne posúdenie a odklon od ustálenej rozhodovacej činnosti, pričom zopakoval, že základnou zásadou systému DPH je daňová neutralita. Správca dane a žalovaný svojím postupom v predmetnej veci cieľili zbaviť sťažovateľa práva na odpočítanie DPH, čím by porušili zásadu daňovej neutrality. Právo na odpočítanie DPH podľa názoru žalobcu nemôže byť obmedzené.

31. Sťažovateľ opakovane popísal mechanizmus dôkazného bremena v daňovom konaní, pričom zdôraznil, že dôkazné bremeno v daňovom konaní uniesol predložením zmluvy o poskytovaní reklamných služieb, faktúry a hodnotiacej správy z reklamnej kampane. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011 a rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-610/19 sťažovateľ namietal, že nemôže znášať dôkazné bremeno na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u jeho dodávateľov a subdodávateľov. Zároveň argumentoval, že v prípade preukázania materiálneho plnenia mu nemôže byť odňaté právo na odpočítanie dane.

32. Sťažovateľ poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Sfk/24/2021 zo dňa 27.10.2023, bod 47 podľa ktorého je nesprávnym právnym posúdením, ak orgány finančnej správy uzatvorili, že zákonná podmienka podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH nie je splnená len z dôvodu, že prezentácia loga (sponzoring) nie je reklamou, nemá pre príjemcu ekonomický prínos a nemôže byť použitá na účely vlastných zdaniteľných plnení.

33. Aj s odkazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 259/2022 zo dňa 12.10.2022 a sp. zn. III. ÚS 401/09 zo dňa 16.12.2009 sťažovateľ namietal, že v rámci jeho dôkazného bremena mu nemožno dávať na ťarchu obchodnoprávne skutočnosti dodávateľov a subdodávateľov. Sťažovateľ si vo vzťahu k dodávateľom a subdodávateľom splnil svoje povinnosti na úrovni zodpovedného hospodára. Sťažovateľ sa aktívne podieľal na daňovej kontrole, so správcom dane a žalovaným spolupracoval a uniesol svoje dôkazné bremeno. Na sťažovateľa nemôže byť prenášaná zodpovednosť za konanie tretieho subjektu, na ktoré nemá žiaden dosah.

34. Podľa názoru sťažovateľa správca dane a žalovaný postupovali v rozpore s právnymi predpismi, ak nevykonali sťažovateľom navrhované dokazovanie prostredníctvom výsluchov konateľov dodávateľov a subdodávateľov, ale len prevzali ich vyjadrenia z iných konaní. Žalovaný svojím rozhodnutím odsúhlasil postup správcu dane, ktorý vykonával dokazovanie bez akejkoľvek participácie daňového subjektu a bez možnosti klásť otázky, čím porušil ustanovenie § 45 daňového poriadku.

35. S odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-154/20 sťažovateľ namietal, že samotné spochybnenie identity skutočného dodávateľa plnenia nemôže byť dôvodom pre nepriznanie práva na odpočítanie dane. Sťažovateľ namieta, že správca dane žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil, že by uvedené služby poskytnuté neboli. Zároveň dodal, že je podnikateľským úsudkom každého podnikateľa, či dodá služby subdodávateľsky alebo vstúpi do obchodného vzťahu a správca dane nemá dôvod zasahovať do zmluvnej voľnosti, najmä ak nevníkol únik na dani.

36. Sťažovateľ uviedol, že podujatie BUSINESS GOLF TOUR 2018 sa reálne uskutočnilo, reklamná kampaň bola zrealizovaná a tiež zaplatil za reklamné služby na účet spoločnosti Consult Partner s.r.o. Vystupoval na propagovanej akcii ako reklamný partner, hlavnou reklamnou informáciou bolo logo spoločnosti, ktoré obsahuje kmeň obchodného mena sťažovateľa s doplnením textu TECHNICAL SUPPORT, ktorý bližšie špecifikuje daňový subjekt a jeho činnosť. Pri viac ako desiatich reklamných partneroch nie je dispozične možné, aby na reklamných billboardoch, baneroch a v reklamných spotoch bola uvedená informácia o predmete podnikania všetkých inzerentov. Potenciálny zákazník, resp. obchodný spoločník môže kontaktné údaje o spoločnosti a bližšie informácie o predmete podnikania zistiť cez obchodný register, či portál A.

37. Podľa názoru sťažovateľa správca dane a žalovaný viedli dokazovanie nesprávne, a ak nebola preukázaná účasť žalobcu na obchodnom reťazci poznačenom daňovým podvodom, nie je možné mu nepriznať daňové oprávnenia. Sťažovateľ uzatvára, že protokol, prvostupňové rozhodnutie aj rozhodnutie žalovaného trpí vadou nezákonnosti v otázke dôkazného bremena, a preto ich navrhuje zrušiť.

38. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľa sa žalovaný nevyjadril.

IV. Konanie na kasačnom súde a právne posúdenie veci kasačným súdom

39. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ako súdu kasačného (ďalej aj „kasačný súd“) po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľom spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

40. Kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že kasačná sťažnosť je v podstatnej miere založená na rekapitulácii žalobnej argumentácie sťažovateľa, pričom v nej absentuje vecná reakcia na argumentáciu správneho súdu. Kasačný súd zdôrazňuje, že je viazaný rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 SSP), a preto sa spôsob formulácie kasačnej sťažnosti, ako aj všeobecnosť v nej uplatnených námietok, nevyhnutne premietli do rozsahu, štruktúry a miery konkrétnosti odpovedí kasačného súdu.

41. S cieľom zvýšiť zrozumiteľnosť a prehľadnosť rozhodnutia kasačný súd uvádza znenie bodu 58 napadnutého rozsudku, kde správny súd vymedzil jednotlivé hmotnoprávne podmienky pre odpočítanie dane „58. Hmotnoprávnymi podmienkami na odpočítanie dane sú: (1) že poskytovateľom plnenia (deklarovaným dodávateľom) je iná osoba registrovaná pre daň (t.j. status osoby deklarovaného dodávateľa), (2) že predmetné plnenie fakticky existuje a nejde o fiktívne plnenie (t.j. materiálna existencia plnenia), (3) že prijaté plnenie je príjmom (daňovým subjektom) použité v rámci jeho ekonomickej činnosti. Pokiaľ vyššie uvedené hmotnoprávne podmienky na odpočítanie dane nie sú splnené, právo na odpočítanie dane môže byť odopreté. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia podmienok pre odpočítanie dane je na osobe, ktorá si právo na odpočítanie dane uplatňuje.“

42. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, podľa ktorého správca dane a žalovaný spochybnili jednak dodanie služieb deklarovaným dodávateľom, ako aj to, že sťažovateľ použil deklarované reklamné služby na svoje ďalšie ekonomické plnenia, ako platiteľ dane. Týmto spôsobom spochybnili splnenie prvej a tretej hmotnoprávnej podmienky pre uplatnenie odpočítania dane. Rovnako ako správny súd, aj kasačný súd považuje za rozhodujúce najmä spochybnenie tretej hmotnoprávnej podmienky, teda preukázanie použitia reklamnej služby na svoju ďalšiu ekonomickú činnosť ako platiteľ dane. Z tohto dôvodu nemožno na posudzovanú vec aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011, ani rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci *Kemwater ProChemie s.r.o.*, C-154/20 zo dňa 9.12.2021, keďže tieto sa týkajú iných hmotnoprávnych podmienok.

43. Kasačný súd zároveň uvádza, že na predmetnú vec nemožno aplikovať ani rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sfk/24/2021 zo dňa 27.10.2023, bod 47, na ktoré poukazuje sťažovateľ. Správca dane, žalovaný ani správny súd totiž nezaložili svoje rozhodnutia a relevantné pochybnosti na tom, že by predmetné plnenia predstavovali sponzoring. Podstata ich výhrad spočívala v tom, že sťažovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázal, akým spôsobom propagácia jeho loga v rámci podujatia BUSINESS GOLF TOUR 2018 súvisela s jeho ekonomickou činnosťou a ďalšími obchodmi, ktoré realizuje ako platiteľ dane.

44. Na podporu relevantnosti výhrad správcu dane a žalovaného, kasačný súd, obdobne ako správny súd, dáva do pozornosti rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie Ampet Metal Kft. zo dňa 25.11.2021, vo veci C-334/20, v ktorom tento uviedol:

38. Vzhľadom na okolnosti vo veci samej musí vnútroštátny súd s prihliadnutím na objektívny obsah reklamných služieb v prejednávanej veci posúdiť, či tieto služby priamo a bezprostredne súvisia s transakciou na výstupe, ktorá zakladá právo na odpočítanie, alebo ak nejde o takýto prípad, s celkovou hospodárskou činnosťou spoločnosti Amper Metal ako súčasť jej všeobecných nákladov na takúto činnosť, alebo či sú predmetné služby výdavkami na reprezentáciu, ktoré nemajú výlučne podnikateľskú povahu v zmysle článku 176 prvého odseku smernice o DPH.

39. Vnútroštátnemu súdu predovšetkým prináleží posúdiť, či cieľom umiestnenia nálepiek na automobily pri príležitosti majstrovstiev automobilových pretekov, o ktoré ide vo veci samej, bola propagácia tovarov a služieb uvádzaných na trh spoločnosťou Amper Metal a z tohto dôvodu by ho bolo možné zaradiť medzi všeobecné náklady podniku, alebo či výdavky vynaložené v tomto smere jednoznačne nepatrili medzi podnikateľské výdavky, resp. neboli nijako spojené s hospodárskou činnosťou uvedeného podniku. V súlade so záverom uvedeným v bode 35 tohto rozsudku, okolnosť, že služby nadobudnuté spoločnosťou Amper Metal nezvýšili jej obrat, nie je na účely uvedeného posúdenia relevantná.“

45. Pochybnosti správcu dane a žalovaného smerujúce k spochybneniu tretej hmotnoprávnej podmienky uplatneného práva na odpočítanie dane spočívali v tom, že v rámci reklamnej kampane podujatia BUSINESS GOLF TOUR 2018 bolo propagované výlučne logo sťažovateľa, ako reklamného partnera, a to na podujatí, ktoré nesúviselo s jeho obchodnou činnosťou a neboli propagované produkty ani služby poskytované sťažovateľom. Kasačný súd, rovnako ako správny súd, považuje takto formulované pochybnosti za dôvodné a relevantné. Ich základom sú nesporné skutkové zistenia o priebehu reklamnej kampane, vyplývajúce z hodnotiacej správy. Rozhodujúce pochybnosti orgánov finančnej správy pritom neboli založené na skutočnostiach mimo dispozičnej sféry sťažovateľa, ako sú pochybnosti týkajúce sa subdodávateľov, a preto nie je možné aplikovať ani rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2011 zo dňa 15.3.2011, ani rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 zo dňa 3.9.2020.

46. Sťažovateľ v daňovom konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by uvedené pochybnosti správcu dane vyvrátil. V situácii, keď boli vznesené pochybnosti o splnení tretej hmotnoprávnej podmienky, mohol sťažovateľ preukazovať napríklad to, že v dôsledku reklamnej kampane získal nových obchodných partnerov, aký vplyv mala reklama na jeho podnikanie, či konkrétnejšie na jeho existujúcich odberateľov. Takéto skutočnosti však sťažovateľ nepreukázal, rovnako ako nepredložil ucelenú reklamnú stratégiu či vysvetlenie, ako sa predmetná reklamná kampaň mala premietnuť do cien jeho tovarov a služieb.

47. V kontexte deklarovanej reklamnej služby kasačný súd zdôrazňuje, že išlo výlučne o propagáciu loga sťažovateľa, nie jeho produktov alebo služieb, pričom všeobecná známosť tohto loga preukázaná nebola. Sťažovateľ bol prezentovaný len v pozícii reklamného partnera, ktorých ako sám uvádza, bolo na podujatí väčšie množstvo, a to na podujatí, ktoré nie je jednoznačne prepojitelné s podnikateľskou činnosťou sťažovateľa, spočívajúcou v sprostredkovateľskej činnosti v oblasti služieb, konkrétne v poradenstve v oblasti náterových hmôt v automobilovom priemysle. Z uvedených dôvodov neobstojí argumentácia sťažovateľa založená prevažne na tom, že bol reklamným partnerom, a že bolo propagované jeho logo s kmeňom obchodného mena a doplnením textu „TECHNICAL SUPPORT“.

48. Pokiaľ ide o dôkazné návrhy sťažovateľa na vypočutie konateľov jeho dodávateľov a subdodávateľov, kasačný súd musí korigovať závery správneho súdu, podľa ktorého tieto dôkazy neboli vykonané z dôvodu ich všeobecnosti. Z pohľadu kasačného súdu je v tomto smere podstatná najmä skutočnosť, že žalovaný identifikoval osoby, ktorých výsluch sťažovateľ navrhol, a s týmito návrhmi sa vecne vysporiadal. V rozhodnutí uviedol, že výpovede, ktoré prevzal, sa týkali len všeobecných skutočností o činnosti spoločnosti Consult Partner s.r.o., združenia B&D Agency a ich subdodávateľov, nie však skutočností priamo sa vzťahujúcich na sťažovateľa. Pokiaľ ide o nevykonanie výsluchov zástupcov spoločnosti Axalta Coating Systems, žalovaný uviedol, že tieto výsluchy nepovažoval za relevantné, keďže uvedená spoločnosť vystupovala ako odberateľ sťažovateľa a nebola zapojená do plnení súvisiacich s reklamným partnerstvom.

49. V prejednávanej veci je rozhodujúce, že správca dane ani žalovaný nespochybnili faktickú realizáciu reklamnej kampane. Akceptovali tvrdenie sťažovateľa, preukázané hodnotiacou správou, že dodaná reklamná služba spočívala v propagácii loga sťažovateľa, ako reklamného partnera podujatia. Za tejto situácie boli dôkazné návrhy na vypočutie konateľov dodávateľov a subdodávateľov irelevantné, keďže (i) faktická realizácia reklamnej kampane bola zo strany orgánov finančnej správy nesporná a (ii) sťažovateľ neobjasnil, akým spôsobom by výpovede týchto osôb mohli preukázať súvislosť reklamných

služieb s jeho ekonomickou činnosťou. Predmetné dôkazné návrhy, tak neboli relevantné ani spôsobilé preukázať naplnenie tretej hmotnoprávnej podmienky.

50. Na doplnenie kasačný súd uvádza, že podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku je správca dane oprávnený v daňovom konaní použiť aj listinné dôkazy z rôznych ďalších daňových, či iných konaní, avšak aj pri tomto postupe existujú limity (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/26/2020 zo dňa 31.1.2024, body 111 až 113). V posudzovanom prípade išlo o dôkazy týkajúce sa účasti dodávateľov a subdodávateľov na deklarovaných reklamných plneniach. Tieto dôkazy však neboli spôsobilé preukázať, ani vyvrátiť rozhodujúcu otázku, a to súvislosť predmetných reklamných služieb s ekonomickou činnosťou sťažovateľa. Prípadné pochybnosti o zákonnosti vykonania týchto dôkazov, preto nemajú vplyv na rozhodujúci záver o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k tretej hmotnoprávnej podmienke. Túto pochybnosť sťažovateľ nebol schopný vyvrátiť, a preto aj prípadne uznanie jeho výhrad by nemalo vplyv na zákonnosť a správnosť výrokov rozhodnutí orgánov finančnej správy a napadnutého rozsudku správneho súdu.

51. Kasačný súd sa stotožnil so záverom orgánov finančnej správy, že tieto dôvodne spochybnili súvislosť dodaných reklamných plnení s ekonomickou činnosťou sťažovateľa na výstupe. Inými slovami, spochybnili, že sťažovateľ ako platiteľ dane použil dodané služby na účely vlastných zdaniteľných plnení, a tým preukázal splnenie tretej hmotnoprávnej podmienky pre odpočítanie dane. Sťažovateľ tieto pochybnosti nevyvrátil. Táto skutočnosť je rozhodujúca, keďže neunesenie dôkazného bremena čo i len k jednej z kumulatívnych hmotnoprávnych podmienok podľa zákona o DPH vylučuje priznanie práva na odpočítanie dane.

52. S ohľadom na vyššie uvedené je irelevantná ďalšia sťažnostná argumentácia sťažovateľa, ktorou namieta spochybnenie dodania reklamnej služby deklarovaným dodávateľom. Táto argumentácia orgánov finančnej správy nebola rozhodujúcim dôvodom ich rozhodnutí ani záverov správneho a kasačného súdu. Rovnako nie je relevantná ani námietka sťažovateľa, že mu nebol preukázaný daňový podvod, keďže ide o odlišný dôvod pre neuznanie odpočtu dane, ktorý v predmetnej veci nebol aplikovaný.

53. Podľa názoru kasačného súdu ani ďalšie formálne a procesné námietky sťažovateľa neboli dôvodné.

54. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že správny súd nevykonal ním navrhovaný dôkaz - administratívny spis, a rozhodoval na podklade nezákonného dôkazu, kasačný súd sa s touto argumentáciou nestotožňuje. Sťažovateľ takýto dôkazný návrh v správnej žalobe ani v priebehu konania pred správnym súdom neuplatnil. Krajský súd v Žiline, ako predchodca správneho súdu, si od žalovaného vyžiadal úplný žurnalizovaný administratívny spisy (č. l. 80 súdneho spisu), ktorý mu bol riadne predložený (č. l. 102). Zo zápisnice z pojednávania uskutočneného dňa 13.3.2024 vyplýva, že právny zástupca sťažovateľa uviedol, že správca dane predložil správnemu súdu spis, ktorý nikdy predtým neexistoval, preto tento súbor dokumentov možno považovať za falšovanie listín, avšak k tomuto tvrdeniu neuviedol žiadne konkrétne ani relevantné skutočnosti. Správny súd sa s administratívnym spisom oboznámil a následne vo veci rozhodol. Rovnako aj kasačný súd disponoval pri svojom rozhodovaní predloženým a riadne žurnalizovaným administratívnym spisom.

55. Kasačný súd sa zaoberal aj námietkou sťažovateľa, podľa ktorej absencia jednotiacého čísla konania pri listinách v administratívnom spise spôsobuje jeho neexistenciu a nezákonnosť následných rozhodnutí. Kasačný súd sa však ani s takouto námietkou, rovnako ako správny súd, nemohol stotožniť. Ak by aj uznal argumentáciu sťažovateľa, absencia jednotiacého čísla administratívneho konania je len formálnou vadou, pri ktorej musí sťažovateľ preukázať jej vplyv na zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy v zmysle § 191 ods. 1 písm. g) SSP.

56. Kasačný súd dáva do pozornosti, že žalovaný predložil riadne žurnalizovaný administratívny spis, obsahujúci zoznam listín, ich očíslovanie a jednoznačné identifikačné znaky (unikátne identifikačné číslo). Sťažovateľ netvrdil ani nepreukázal absenciu žiadnej listiny v administratívnom spise a nebola preukázaná ani žiadna nezákonná manipulácia s jeho obsahom. Podľa názoru kasačného súdu, tak absencia jednotiacého čísla konania, ak by aj predstavovala dôvodnú námietku z hľadiska právnych predpisov týkajúcich sa vedenia registratúry, nemá v predmetnej veci vplyv na zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktoré majú oporu v administratívnom spise a sú preskúmateľné podľa § 191 ods. 1 písm. d) a f) SSP.

57. Pokiaľ sťažovateľ namieta nulitu rozhodnutí o nevyhlúčení zamestnancov správcu dane z dôvodu, že jeho námietka zaujatosti po obsahovej stránke mala byť správcom dane vyhodnotená nielen podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku, ale aj podľa § 60 ods. 2 daňového poriadku, kasačný súd v zhode so správnym súdom konštatuje, že vada odôvodnenia rozhodnutia o (ne)vyhlúčení zamestnanca (nedostatočné vysporiadanie sa s dôvodmi vylúčenia) nie je dôvodom nulity rozhodnutia podľa § 64 ods. 2 daňového poriadku. Nesprávne posúdenie dôvodov pre vylúčenie zamestnanca orgánu

verejnej správy teda, že vo veci rozhodoval zamestnanec, ktorý mal byť vylúčený, môže sťažovateľ namietať ako žalobný dôvod podľa § 191 ods. 1 písm. b) SSP. Sťažovateľ však takto v predmetnej veci nepostupoval, preto správny súd viazaný žalobnými bodmi (§ 134 ods. 1 SSP), rovnako ako kasačný súd viazaný sťažnostnými bodmi (§ 453 ods. 2 SSP), nemohli tieto skutočnosti preskúmať. Sťažovateľ neodôvodnil, v čom vnímal zaujatosť zamestnankyň správcu dane a už vôbec neuviedol, v čom mala spočívať zaujatosť Z.. J. H.. Len pre úplnosť kasačný súd dáva do pozornosti, že dôvodom vylúčenia podľa § 60 ods. 2 daňového poriadku by bola skutočnosť, keby sa zamestnanec orgánu finančnej správy zúčastnil daňového konania ako zamestnanec orgánu iného stupňa. Teda v predmetnej veci by muselo ísť o situáciu, kedy by Z.. J. H. ako zamestnankyňa správcu dane v tejto istej veci rozhodovala aj ako zamestnankyňa žalovaného. Toto však sťažovateľ ani netvrdí a ani ničím nepreukazuje. Aj táto sťažnostná a žalobná námietka sťažovateľa tak bola vyhodnotená ako nedôvodná.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

58. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti nezistil dôvodnosť kasačnej sťažnosti, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

59. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP spôsobom uvedeným vo výroku rozsudku. Kasačný súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov, keďže sťažovateľ nemal úspech v kasačnom konaní a u procesne úspešného žalovaného nezistil výnimočné dôvody, pre ktoré by mohol spravodlivo požadovať náhradu trov konania (§ 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 168 SSP).

60. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.